

[Petra Petersen.]

holdt forældremyndigheden, og det var for mig en meget tiltalende tanke. Det, at forældrene skal afgive deres forældremyndighed til fremmede, er en anstødssten og foranlediger mange divergenser; det er en naturlig reaktion, og dette, at forældrene af en eller anden grund ikke har kunnet klare deres barn, betyder jo ikke, at de ikke stadig er glade for det og betragter det som deres. Jeg sagde ved første behandling, at jeg finder, det stadig væk bør være sådan, at forældrene har ret til at kalde barnet tilbage i de tilfælde, hvor det ikke er hjemmet eller forældrene, der er noget galt med. Her synes jeg, at den udformning, ministeren havde givet paragraffen, var bedre end den nu foreslåede. Jeg skal dog ikke gøre nogen indsigelse, jeg finder som sagt bare, at det, ministeren foreslog, var bedre end det, udvalget er kommet til.

Bestemmelserne om den 3 måneders og den 6 måneders frist betyder dog, at sagen skal tages op til ny behandling. Jeg tror ikke meget på værdien af anbringelse uden for hjemmet, hvis både barnet og forældrene er imod det. Jeg gentager imidlertid, for ikke at blive misforstået, at dette gælder ikke, hvor forældrene eller hjemmet er uegnet til at have barnet.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at vi er tilfredse med den foreslåede nye § 172 A, da det efter den nugældende lov ikke er muligt at skride ind, når børn lever i ejendomme, hvor alle mulige uregelmæssigheder går i svang. Jeg tænker ikke mindst her på de forhold, hvorunder vi mange gange anbringer vore husvilde i gamle barakker eller fabriksbygninger fra den første verdenskrigs tid. Der er her ikke alene tale om boliger, som er uegnet til boligformål, og vi henviser meget ofte familie med børn til at leve her, men mange af de fjernelser, der finder sted mellem år og dag, kan henføres netop til de frygtelige forhold i disse barakker og lignende steder, hvortil man henviser husvilde og familier med børn. Børnene, selv børn af agtværdige forældre, er mange gange udsat for en forråelse i hele deres opvækst. At denne lovbestemmelse nu overflyttes til forsorgslovens afsnit om børneforsorg, må efter vor mening også være ensbetydende med, at de lokale børneværn her-

efter i højere grad vil gribe ind, hvor boligforholdene er usunde for børnene enten på den ene eller på den anden måde, hvilket igen må føre til, at der gøres et arbejde for at sikre familier med børn lejligheder under gode forhold.

Ændringsforslag nr. 42 angående lovens § 277 skal såvel udvalget som ministeren have tak for. Det siger meget klart og tydeligt, at det ikke kan være rigtigt at fjerne børn fra et hjem på grund af moderens, eventuelt en enlig fars sygdom, hvis man ved at yde økonomisk hjælp til pasning af huset og børnene kan forhindre det.

Når jeg ikke har nævnt ændringsforslagene i rækkefølge, men har valgt til sidst at nævne ændringsforslag nr. 32 vedrørende §§ 152 A og 152 B, er det ikke, fordi jeg har glemt dette, men fordi det for mig er noget af det vigtigste. Ved første behandling af det lovforslag, der blev fremsat den 10. december 1957, sagde jeg, at min gruppe ikke kunne tiltræde forslaget om en særdomstol, og jeg gentog det ved første behandling af det lovforslag, der blev fremsat den 19. marts 1958. Jeg kan derfor udtrykke min gruppes tilfredshed med ændringsforslag nr. 32, der afviser tanken om en særdomstol og foreslår, at domstolsprøvelsen sker ved landsretten. At landsretten skal tiltrædes af en børneforsorgskyndig dommer og en dommer, der er kyndig i børnepsykiatri, finder vi er udmærket.

Vi finder, som det fremgik af mine ord ved de to første behandlinger af lovforslagene, at der er noget nyt i dem, og at der er fremskridt i de to lovforslag, men jeg vil gerne igen spørge: hvorfor har vi dog haft en sådan fart på? For mig står det, som om der havde været meget mere, der burde have været drøftet. Der er jo et væld af betænkninger og lovforslag, der vælter ind over os — også i forbindelse med børneforsorgen — så at det har været umuligt for tingets medlemmer at sætte sig ind i alle disse mange ting; det gælder i nogen grad for alle ordførerne, og det gælder i særlig grad for mig, der ikke deltager i udvalgsarbejdet. Jeg er ikke i tvivl om, at vi alle ønsker det bedst mulige for vore børn, men der er efter min mening så mange ting, der trænger til en nøjere drøftelse, og som der ikke er levnet os tid til at trænge ind i.

Vi tænker bl. a. på de foreslåede rådgiv-